

Мариупольский государственный университет
Факультет филологии и массовых коммуникаций
Кафедра русской филологии и перевода

**СБОРНИК
МАТЕРИАЛОВ
XI конкурса литературных переводов
«ПереКЛАДач»**

Мариуполь – 2015

УДК 811.16'373(076)

ББК 81.411-3я73

Сборник материалов XI конкурса литературных переводов «ПереКЛАДач» / сост. Н. А. Гайдук, М. В. Белла. – Мариуполь: МГУ, 2015 – 41 с.

Главные редакторы – Н. А. Гайдук, М. В. Белла, руководители СНО «ПереКЛАДач», ст. преп. кафедры русской филологии и перевода МГУ

Ответственный секретарь – Я. С. Сычугова, ассистент кафедры русской филологии и перевода

Редакционная коллегия:

Е. И. Гусева, к. филол. н., доцент кафедры РФП МГУ

В. А. Кравченко, к. филол. н., доцент кафедры РФП МГУ

Ю. А. Голоцукова, к. филол. н., доцент кафедры РФП МГУ

Е. Г. Павленко, к. филол. н., доцент кафедры английского языка МГУ

И. В. Мельничук, к. филол. н., доцент кафедры украинской филологии МГУ

Е. В. Педченко, старший преподаватель кафедры РФП МГУ

С. И. Прохореня, старший преподаватель кафедры РФП МГУ

А. И. Кариды, старший преподаватель кафедры немецкой филологии МГУ

А. Н. Маслова, ассистент кафедры РФП МГУ

© ГВУЗ «Мариупольский государственный университет», 2015

© Кафедра русской филологии и перевода, 2015

СОДЕРЖАНИЕ

От редакционной коллегии.....	4
Номинация 1	
«Перевод стихотворения Чеслава Милоша "Dag"».....	5
Номинация 2	
«Перевод стихотворения Оксаны Забужко "Задзеркалля: пані Мержинська"».....	7
Номинация 3	
«Перевод стихотворения Alexandra Wolfers-Kollas "Das ist Liebe!"».....	15
Номинация 4	
«Перевод стихотворений Джеймса Ривза "Princess Gloria" и Оливера Гетфорда "Dwarf and Mouse"».....	19
Номинация 5	
«Перевод прозы, рассказа Татьяны Шабаровой "Любознательный сугроб"».....	24
Номинация 6	
«Перевод прозы " Vier Männerundein Pokerspiel " von B. Brecht».....	38

ОТ РЕДАКЦИОННОЙ КОЛЛЕГИИ

В марте 2015 года на факультете филологии и массовых коммуникаций МГУ состоялось подведение итогов ежегодного конкурса литературных переводов «ПереКЛАДач». Конкурс был открыт 30 сентября 2014 года в Международный день переводчика, его организаторами выступили студенческое научное общество «ПереКЛАДач», кафедра русской филологии и перевода, при участии кафедр украинской филологии, немецкой филологии, английского языка, а также итальянского языка, литературы и культуры МГУ.

Девизом конкурса стали слова В. Брюсова: «Передать создание поэта с одного языка на другой – невозможно; но невозможно и отказаться от этой мечты».

В этом году участниками конкурса стали не только студенты филологических специальностей Мариупольского государственного университета, но и учащиеся старших классов школ и лицеев города Мариуполя, а также студенты Национального университета «Киево-Могилянская академия» и Запорожского государственного медицинского университета.

Конкурсные задания, как правило, были нацелены на формирование у студентов переводческой интуиции и развитие профессиональных умений и навыков. Выбранные для перевода тексты были подобраны таким образом, и обладали рядом необходимых качеств, которые позволяли студентам и школьникам выявить меру творческого дарования будущего филолога, переводчика. В стихотворном переводе множественность возможных решений ограничивается более жесткими условиями, чем при переводе прозы. Автору перевода стихотворных произведений предстоит сложная задача сохранения ритма, рифмы и стиля оригинала, воссоздания особых нюансов настроения и характера лирического героя.

Результаты сравнительно-сопоставительного анализа различных вариантов переводного текста могут использоваться в переводоведческих курсах, преподаваемых в высшей школе, на практических и семинарских занятиях.

Данный сборник представляет собой собрание переводов студентов и школьников, занявших призовые места в XI конкурсе литературных переводов «ПереКЛАДач».

Номинация 1
«Перевод стихотворения Чеслава Милоша "Dar"»

Czesław Miłosz

Dar

Dzień taki szczęśliwy.
Mgła opadła wcześniej, pracowałem w ogrodzie.
Kolibry przystawały nad kwiatem kaprifolium.
Nie było na ziemi rzeczy, którą chciałbym mieć.
Nie znałem nikogo, komu warto byłoby zazdrościć.
Co przydarzyło się złego, zapomniałem.
Nie wstydziłem się myśleć, że byłem kim jestem.
Nie czułem w ciele żadnego bólu.
Prostując się, widziałem niebieskie morze i żagle.

I место в Номинации 1
«Перевод стихотворения Чеслава Милоша "Dar"»
Шарун Виктория,
«Перевод (украинский, русский, польский)», 2 курс

Чеслав Милош

Dar

Какой славный день.
Я работал в саду, день угас в ранней мрака неволе.
Колибри припали к цветкам каприфоли.
И нет же на целой планете вещей, которые я бы хотел получить.
И в зависти людям вам вряд ли удастся меня уличить.
Что случилось плохого – забыл.
Не стеснялся же думать, кем есть, кем я был.
Не чувствовал в теле ни капли я боли,
Стройный, как липа, видал паруса и небесное море.

II место в Номинации 1
«Перевод стихотворения Чеслава Милоша "Dar"»

Подлях Анна,
«Перевод (украинский, русский, польский)», 1 курс

Чеслав Милош

Благодать

А день был такой счастливый!
Туман опал рано и я работал в саду,
Колибри играли с жимолости цветами.
И не было на всей земле ничего-никого,
С кем я бы хотел поменяться местами.
Все, что было плохого, я навеки забыл,
Я был горд за себя, за то, кто я есть.
Даже боль не таила на меня свою месть.
Я видел – по синему морю корабль плыл.

III место в Номинации 1
«Перевод стихотворения Чеслава Милоша "Dar"»

Загрубская Элеонора,
«Перевод (украинский, русский, польский)», 2 курс

Чеслав Милош

Дар

Такой счастливый день.
Рано оседал туман, я трудился в саду.
Колибри нависали над каприфолью.
И не было еще в мире вещи, которая принесла бы мне отраду.
Ведь я не знал никого, кому бы стоило позавидовать.
Что случилось плохого, я позабыл.
Не стыдился думать, что я был тем, кем я есть.
Не ощущал в теле никакой боли.
Распрямившись, я видел паруса и голубое море.

Номинація 2

«Перевод стихотворення Оксани Забужко "Задзеркалля: пані Мержинська"»

Оксана Забужко

Задзеркалля: пані Мержинська

У світі, найбільш реальнім з усіх можливих, –
у такому самому Києві, тільки трохи інакшим
(всі знайомі кав'ярні – по другому боці вулиць,
рух екіпажів і авт тече в супротивну сторону), –
по хіднику, освітленім плямами листя,
Лариса Петрівна Косач-Мержинська котить дитячий візочок, –
бліда, ще дрібку знервована по пережитім уранці
(підгоріла молочна кашка: розрахувати няньку!);
дитинча чеберяє в повітрі ніжками; пані Мержинська
спиняє візочок – поправити укривальце,
нахиляється, рвучко роздутими ніздрями спрагло вбирає
теплий, хлібний, дурманливий пах немовлячої шкіри,
не втерпівши, з вибухом щасного сміху втискає обличчя
в піну мережив, в курчачий, піддатливий лоскіт,
ніжно сюркоче, прицокує язиком
(а бачиш, Лесюню, добре казав тоді лікар:
всі ті дівоцькі сухоти – то просто од нервів,
вийдеш заміж, народиш – і все минеться).

У кав'ярні внизу Прорізної (з лівого боку)
чекає вогненний янгол, сховавши крила
під поплавий плащ; замовляє вже шосту каву.
Входить жінка у чорній сукні,
різко стягує рукавички, шпурляє на столик.
Янгол підводить на неї очі – і тут же відводить: помилка.
Тимчасом Лариса Петрівна Косач-Мержинська
котить візочок мимо:
не забути зібрати вишневий трусок на розпал самоваря –
тільки вишневий-бо вугіль дає правдиву духмяність,

так, як любить Сергій; до вечірнього чаю стіл
на терасі накрити білим обрусом (чи нова куховарка
втрапить почистити срібло?). Вертаючи з праці,
Сергій Костянтинич Мержинський іще од хвіртки
широко розводить руки з портфелем, мов хоче обняти всіх разом:
пані Ларису з дитям у садовім плетенім кріслі,
прощену няньку і куховарку на задньому плані.
Ліля з мужем і Людя Старицька будуть пізніше – знаєш,
Людіна Рона старша за нашу, а ще не ходить!..

.....

Потім пані Лариса сидить із шитвом при лампі.
Смерком стають чутніші вологі надихи саду.
У сусідів грюка вікно; десь гукають додому дітей.
І коли – то, либонь, од єврейських діляниць – розтинається крик:
– Міріам!
(Міріам! Міріам! – захлинулась горбами луна), –
мов здригнувшись зі сну,
Лариса Петрівна Косач-Мержинська вколуює голкою палець.
– Що тобі, серце? – Нічого (ряхтюча рубінова крапля
на підмізинній пучці – батистова хусточка – пляма
розтікається і підсихає, немов іржа).
Міріам. Міріам. Ах ти, Господи. Ні, не згадати.
– Ти просто втомилась, – цілунок в долоню, – не час нам лягти?
(Руки круг шії, глибоке зітхання і трем).

У кав'ярні на Прорізній (з протилежного боку) вогненний янгол
замовляє дванадцятку каву; ніхто не приходить; дзигар
б'є дванадцять разів – отже, північ. Щасливі жінки
сплять, наморені любосним трудом. Лариса Косач-Мержинська
непорушно лежить горілиць коло мужа, що вже заснув,
і гарячими, як після сліз, хоч сухими, очима –
широко розкритими – дивиться в порожнечу.

«Перевод стихотворения Оксаны Забужко "Задзеркалля: пані Мержинська"»

Подлях Анна,

«Перевод (украинский, русский, польский)», 1 курс

Оксана Забужко

Зазеркалье: госпожа Мержинская

В городе, реальнее всех реальных, –
В таком же, как Киев, может немного другом
(все кафешки знакомые – по ту сторону улиц,
Экипажей, машин движение обратно и напролом), –
По пешеходной, усыпанной желтыми листьями,
Лариса Петровна Мержинская катит коляску детскую, –
Бледная, еще с утра с разбитыми мыслями
(подгоревшая манка: няньке расчетную!);
А малыш болтает по ветру ножками; госпожа Мержинская
Коляску остановила – одеялко поправить,
Наклоняется, резко и жадно вдыхает
Теплый и мягкий запах младенческой кожи,
Взрыв счастья и смеха пронзает до дрожи
И в пену кружев, туда, где щекотно-щекотно,
Она нежно целует, причмокивая языком
(вот видишь, Леся, хороший попался доктор:
Все девичьи хвори – от шатких нервов,
Выйдешь замуж, родишь – и все на потом).

В кафешке внизу Прорезной (что по левую сторону)
Поджидает огненный ангел, запрятав крылья
Под пепельный плащ; шестой кофе (и сердце в урну).
Входит женщина в черном платье,
Резко стягивает перчатки, бросает на столик.
Мимолетный взгляд – и снова ошибка, «нолик».
Тем временем Лариса Петровна катит колясочку мимо:
Не забыть бы собрать вишневых веток разжечь самовар –

Только вишневых, иные дают неприятную гарь,
Так, как любит Сережа; к вечернему чаю стол
На террасе накрыть белой скатертью
(Лишь бы кухарка додумалась натереть серебро).
Возвращаясь с работы, Сергей Константинович весь добро –
Руки разводит, словно обнимет всех разом:
Госпожу Ларису с ребенком в садовом плетеном кресле,
Няньку, которую все же простили, кухарку на заднем плане.
Лиля с мужем и Людка Старицкая будут позже – ты знаешь,
Ее Рона постарше нашей, но все не ходит!..

.....

А позже госпожа Лариса сидит под лампой и шьет.
В сумерках лучше слышны влажные вздохи садов.
У соседей громко стучит окно; и детей кто-то просит идти домой.
И негаданно так, и неожиданно пронзает все крик:
- Мириам! –
(Мириам! Мириам! – захлебнулась волнами луна), –
выйдя с-под власти собственных снов,
Лариса Петровна колет иголкой палец.
- Что с тобой, милая? – Ничего. Просто приснилось.
(красная капелька – платок – пятно растеклось и засохло).
Мириам. Мириам. Нет, мне уж не вспомнить.
- Ты просто устала, – целует так нежно руку, – давай ляжем спать?
(Руки на плечи и тягостный вздох)...

В кафешке на Прорезной (по ту сторону) огненный ангел
Напрочь разбил свое сердце 12-м кофе,
Но никто не пришел; на часах уже полночь.
Счастливые женщины спят, измученные привычным трудом.
Лариса Косач-Мержинская неподвижно лежит возле спящего мужа
И горячими, как после рыданий, сухими глазами –
Неподвижно глядит в пустоту...

II место в Номинации 2

«Перевод стихотворения Оксаны Забужко "Задзеркалля: пані Мержинська"»

Ласицкая Эльвира,

«Перевод (украинский, русский, польский)», 4 курс

Оксана Забужко

Зазеркалье: Панна Мержинская

В мире из всех возможных самом реальном, –
в точно таком же Киеве, только немного другом
(где все привычные кофейни как в зеркале – по другую сторону улиц
экипажи, машины идут в обратную сторону),
по аллее, освещенной пятнами листьев
Лариса Петровна Косач-Мержинская катит коляску,
бледная, еще немного нервная после утренних треволнений
(подгорела молочная кашка: уволить няню!);
ребеночек перебирает в воздухе ножками; панна Мержинская
останавливает коляску – поправить одеяльце,
наклоняется, порывисто раздутыми ноздрями жадно вбирает
теплый, хлебный, дурманящий запах детской кожи,
не выдержав, с взрывом счастливого смеха вжимает лицо
в пену кружев, в куриный податливый щекот,
нежно щебечет, прицокивает языком
(вот видишь, Лесенька), правду говорил тогда врач:
все те девичьи сухоты – то просто от нервов,
выйдешь замуж, родишь – и все пройдет).

В кафе внизу Прорезной (с левой стороны)
ждет огненный ангел, спрятав крылья
под пепельный плащ; заказывает уже шестой кофе.
Входит женщина в черном платье,
резко стягивает перчатки, швыряет на столик.
Ангел поднимает на нее глаза – и тут же отводит взгляд: ошибка.
Тем временем Лариса Петровна Косач-Мержинская катит коляску мимо:
не забыть собрать вишневые щепки – на распал самовара –

только вишневые – уголь дает настоящий аромат
так, как любит Сережа; к вечернему чаю стол
на террасе накрыть белой скатертью
(успеет ли новая кухарка почистить серебро?).

Возвращаясь с работы, Сергей Константинович Мержинский еще от калитки
широко разводит руки с портфелем,
как будто хочет обнять всех вместе:
панну Ларису с ребенком в садовом плетеном кресле,
прощенную няню и кухарку на заднем плане.
Лиля с мужем и Люда Старицкая будут позже – знаешь,
Людина Рона старше нашей, а еще не ходит...

.....

Потом панна Лариса сидит с шитьем при лампе.
С сумерками становится ощутимее влажное дыхание сада.
У соседей стучит окно и где-то зовут детей домой.
И как-то, наверное, от еврейских кварталов – доносится крик:
– Мириам!
(Мириам! Мириам! – захлебнулось волнами эхо), –
Словно вздрогнув от сна,
Лариса Петровна Косач-Мержинская колет иголкой палец.
– Чего тебе, сердце? – Ничего (трепещущая рубиновая капля
на кончике безымянного пальца – батистовый платочек – пятно
растекается и подсыхает, как ржавчина).
Мириам, Мириам. Ох, Господи. Нет, не вспомнить.
– Ты просто устала, – поцелуй в ладонь, – не время нам спать?
(Руки вокруг шеи, глубокий вздох и дрожь)...

В кафе на Прорезной (с другой стороны) огненный ангел
заказывает двенадцатый кофе; никто не приходит;
бьет двенадцать раз – значит, полночь. Лариса Косач-Мержинская
неподвижно лежит лицом вверх, возле мужа, который уже уснул,
и горячими, как после слез, хотя сухими глазами –
широко распахнутыми – смотрит в пустоту.

III место в Номинации 2

«Перевод стихотворения Оксаны Забужко "Задзеркалля: пані Мержинська"»

Устименко Екатерина,

ученица 11 класса УВК «Гимназия-школа» № 27

Оксана Забужко

Зазеркалье: пани Мержинская

В мире, самом реальном из всех возможных, –
В таком же Киеве, только немного другом
(все знакомые кофейни – с другой стороны улиц,
а движение экипажей и машин течет в противоположную сторону), –
По тротуару, освещенному пятнами листвы,
Лариса Петровна Косач-Мержинская катит детскую коляску, –
бледная, чуть еще взвинченная после утренних происшествий
(подгорела молочная каша: рассчитать няньку!);
мальш перебирает ножками в воздухе; госпожа Мержинская
останавливает коляску – поправить одеяльце,
наклоняется, рьяно раздутыми ноздрями жадно вбирает
теплый, хлебный, дурманящий аромат младенческой кожи,
не удержавшись, со взрывом счастливого смеха окунает лицо
в пену кружев, в цыплячий, податливый сверток,
нежно шепчет, цокает языком
(а видишь, Лесюня, правду говорил тогда доктор:
весь этот девичий туберкулез – это только от нервов,
выйдешь замуж, родишь – и все пройдет).

В кофейне внизу Прорезной (слева)
ждет огненный ангел, спрятав крылья
под пепельный плащ; заказывает уже шестой кофе.
Входит женщина в черном платье,
резко стягивает перчатки, бросает на столик.
Ангел поднимает на нее глаза – и тут же отводит: ошибка.
В это время Лариса Петровна Косач-Мержинская катит коляску мимо:
не забыть собрать вишневый валежник на розжиг самовара –

ведь вишневый уголь дает настоящее благоухание,
так, как любит Сергей; к вечернему чаю стол
накрыть на террасе белой скатертью
(догадается ли новая кухарка почистить серебро?).
Возвращаясь с работы, Сергей Константинович Мержинский сразу у калитки
широко разводит руки с портфелем, будто хочет обнять всех разом:
пани Ларису с ребенком в садовом плетеном кресле,
прощенную уже няньку и кухарку на заднем плане.
Лиля с мужем и Люда Старицкая будут позже – знаешь,
Людина Рона старше нашей, а еще не ходит!..

.....

После пани Лариса сидит за вышивкой при лампе.
С сумерками становится более явным влажное дыхание сада.
У соседей стукнет окно; где-то зовут домой детей.
И откуда-то, наверное, от еврейских участков – пересекается крик:
- Марьям!
(Марьям! Марьям! – захлебнулось холмами эхо), –
будто вздрогнув со сна,
Лариса Петровна Косач-Мержинская колет иглой палец.
- Чего тебе, сердце? – Ничего (дрожащая рубиновая капля
на безымянном пальце – батистовый платочек – пятно
растекается и подсыхает как ржавчина).
Марьям. Марьям. Ах ты, господи. Нет, не вспомнить.
- Ты просто устала – поцелуй в ладонь, – не пора ли нам лечь?
(Руки вокруг шеи, глубокий вздох и дрожь).

В кофейне на Прорезной (с противоположной стороны) огненный ангел
заказывает двенадцатый кофе; никто не приходит; часы
бьют двенадцать раз – уже, полночь. Счастливые женщины
спят, утомленные приятным трудом. Лариса Петровна Косач-Мержинская
неподвижно лежит на спине около мужа, который уже уснул,
и горячими, как после слез, но сухими глазами –
широко раскрытыми – всматривается в пустоту.

Номинация 3

«Перевод стихотворения Alexandra Wolfers-Kollas "Das ist Liebe!"»

Alexandra Wolfers-Kollas

Das ist Liebe!

Einander anschauen und spüren, dass man nicht alleine ist.

Sich fallen lassen und aufgefangen werden.

Miteinander teilen, auch wenn man selbst nichts hat.

Einander verzeihen, auch wenn man sich unbeschreibliche Schmerzen zufügt.

Gemeinsam in die Zukunft schauen, ohne Zweifel.

Einander zuhören, auch wenn du den Inhalt nicht verstehst.

Sich selbst kennenlernen und gemeinsam entwickeln.

Einander beschützen, auch wenn man selbst in Gefahr ist.

Dem anderen helfen, auch wenn du selbst Hilfe benötigst.

Einander berühren, die Wärme des anderen aufsaugen.

Sich streiten und wieder vertragen.

Einander vertrauen und sagen: Ich schließe meine Augen und lasse mich von dir führen.

Voneinander lernen und an seinen Fehlern arbeiten.

Stolz sein aufeinander, auch wenn andere denken: Wie peinlich!

Einander eine Freude machen, ohne eine Gegenleistung zu erwarten.

Sich für den anderen einsetzen, auch wenn der Rest der Welt gegen ihn ist.

Einander akzeptieren, ohne Wenn und Aber.

Das ist Liebe!

І место в Номинации 3
«Перевод стихотворения Alexandra Wolfers-Kollas "Das ist Liebe!"»

Дорош Екатерина,
«Язык и литература (немецкий)», 3 курс

Это Любовь!

По взгляду чувствовать, что в мире не один,
В падении быть пойманным тобою.
Делить себя, хоть от природы неделим.
Прощать, хоть сердце разрывается от боли.

Идти вперед, не ведая преград
И слушать душ трепещащие речи.
Ценою жизни избранную защищать,
В беде помочь, свои подставив плечи.

Познать друг друга, тайны не тая.
Касаясь губ, дышать дыханием томным.
И в памяти обиды не храня,
Глаза закрыв, позволить быть ведомым.

На жизненном пути свои ошибки исправлять.
Гордиться ей, когда другие косо смотрят.
Всего себя и жизнь свою ей отдавать,
За правду, за нее стоять стеною.

Друг друга принимать без ЕСЛИ, НО и ВНОВЬ.
Вниманье, дамы, господа, название этому – Любовь!

II место в Номинации 3
«Перевод стихотворения Alexandra Wolfers-Kollas "Das ist Liebe!"»

Иващенко Ирина,
«Язык и литература (немецкий)», 3 курс

Это Любовь!

Друг друга видеть, ощущать и знать, что ты кому-то нужен,
И падать, не боясь упасть, ведь рядом тот, кем ты не будешь брошен.
Дарить всегда себя всего, взамен не требуя награды,
Прощать, не слушать никого, ведь в ней нашел души отраду.

Идти вперед, расправив крылья, откинув тени всех сомнений прочь,
И слушать и продолжать, не слыша, когда совсем уже не в мочь.
Не зная и самих себя, друг друга вместе познавали,
И наполняя силами себя, стеною друг для друга стали,

А в помощи нуждаясь для себя, другому всю ее отдали.
Друг другу мы тепло дарили, касаясь нежными губами,
А поругавшись, уходили, но вновь прощали, ведь любили.
Закрыв глаза, мы позволяли вести себя неведомой тропой,

И друг друга безустанно изучали, оставив от ошибок след пустой.
В моменты гордости на нас с тобой нашедшей, когда, казалось, выхода совсем уж нет,
Мы вспоминали день с тобой ушедший, когда любви давали мы обет:
Друг друга защищать всегда клялись мы, ведь знали: мы есть все, а мир ничто.

И с мыслями друг друга соглашались без всяких «может», «если» или «но».
Это любовь! Всегда так быть должно!

III место в Номинации 3
«Перевод стихотворения Alexandra Wolfers-Kollas "Das ist Liebe!"»
Яшкова Марина,
«Язык и литература (немецкий)», 3 курс

Это и есть Любовь!

Смотреть друг на друга и чувствовать, что ты не один в этом мире.

Падать и быть подхваченным.

Друг с другом делиться, даже если у самого ничего нет.

Прощать друг друга, даже если причиняешь себе неопишуемую боль.

Смотреть в будущее, без сомнения, вместе.

Прислушиваться друг к другу, даже если не понимаешь, о чём идёт речь.

Познавать самого себя и совершенствоваться вместе.

Беречь друг друга, если даже сам в опасности.

Помогать друг другу, даже если ты сам нуждаешься в помощи.

Касаясь друг друга, впитывать тепло другого человека.

Ссориться и опять мириться.

Доверять друг другу, говоря: Я позволяю тебе вести меня за собою!

Учиться друг у друга, работать над своими ошибками.

Гордиться друг другом, если даже все думают: «Как жаль!»

Дарить друг другу радость, не ожидая взаимности.

Вступаться за другого, даже если весь мир против него.

Считаться друг с другом, безо всяких «если» и «но».

Это и есть любовь!

Номинация 4

«Перевод стихотворений Джеймса Ривза "Princess Gloria" и Оливера Гетфорда "Dwarf and Mouse"»

Джеймс Ривз

Princess Gloria

Beautiful princess Gloria
With big as the sea, eyes!
For days she,
Sitting in front of mirrors.
Tender blush of dawn,
Dark Nights eyelashes!..
Ask for her hand
Young counts and princes,
Her from overseas countries
The rich send their caravels!..
But everyone says «No»
Proud daughter of the queen.
Because only themselves
Gloria loves beauty,
She looks in the mirror,
In the eyes –
lonely sea ...

Оливер Герфорд

Dwarf and Mouse

On the road, caught by heavy rain,
Crawled under the toadstool frightened dwarf.
There's a huge sweet snoring mouse!
- Here is a neighborhood ... –
I thought the kid.
Sneezed out of fear, he wanted to run away,
But the house far away, and the rain is unpleasant!

Shelter is not visible
Neither left nor right ...
But this little girl smiled slyly,
Toadstool plucked and, pleased with himself,
Under the roof safely
Returned home.
I woke up in the meantime the mouse in a field,
Clasped her hands, seeing grebes,
Excited, shout to the whole forest:
- Is this a dream?
So once the umbrella
Invented!

І место в Номинации 4
«Перевод стихотворения Джеймса Ривза "Princess Gloria"»
Подлях Анна,
«Перевод (украинский, русский, польский)», 1 курс

Джеймс Ривз

Принцесса Глория

Принцесса-красавица Глория,
С большими, как море, глазами,
Сидела ночами и днями,
Любуясь собой, зеркалами...

На щеках румянец рассвета,
Ресницы, как ночи, темны!
Все принцы и графы из «света»
Жаждают ее в роли жены.

Богачи осыпают подарками,
Но в ответ только «Нет и нет!»
Почему рожденные королевами
Не замечают от гордости бед?

А Глория любит себя лишь,
Свою не вечную красоту.
Она глядит в свое зеркало
И видит лишь пустоту...

II место в Номинации 4
«Перевод стихотворений Джеймса Ривза "Princess Gloria"
и Оливера Гетфорда "Dwarf and Mouse"»

Ерошенко Яна,
ученица 10 А класса УВК «Гимназия-школа» № 27

Джеймс Ривз

Принцесса Глория

Прекрасная принцесса Глория
с большими, как море, глазами
Проводит все дни свои,
сидя перед зеркалами.

Как нежный рассвет румянец,
как темные ночи ресницы!
Просят руки ее часто
юные графы и принцы.

Из заморских стран за ней
богатые шлют каравеллы
Но всем говорит «Нет»,
прекрасная дочь королевы.

А все потому, что Глория
любит только себя
Смотрит она в зеркало,
а там одинокие моря.

Гном и мышь

Пойманный в дороге проливным дождем,
Ползет под поганку испуганный гном.
А там крепко спит огромная мышь
«Вот это соседство!», подумал малыш.

Чихнув из-за страха, хотел убежать,
Но дом далеко – его не видать.
А дождь в это время продолжает идти
Другого укрытия малышу не найти.

Как вдруг улыбнулся хитро гном-малыш,
Сорвал он поганку, где спала мышь.
В итоге, всецело довольный собой
Под собственной крышей пошел гном домой.

Проснувшись позднее, – мышь на полянку
Всплеснула руками, не увидев поганки.
На целый лес крик разразился:
«Это сон?». Так однажды зонт появился.

III место в Номинации 4

**«Перевод стихотворений Джеймса Ривза "Princess Gloria"
и Оливера Гетфорда "Dwarf and Mouse"»**

Шарун Виктория,

«Перевод (украинский, русский, польский)», 2 курс

Джеймс Ривз

Принцесса Глория

Никто прекрасней Глории принцессы не найдёт –
Пленяет всех красавица бездонными глазами.

И белый день проводит напролет
Пред светом блещущими зеркалами.

Румянец, словно предрассветная заря,
И чёрные, как ночь, ресницы.
И у ее берегов бросали якоря
Заморские графья и принцы.

Но каждому из них готовит колко «Нет!»
Прекраёйшая дочка королей,
Ведь ей лишь мил красот ещё бездонный свет,
Что в зеркалах играет синевой морей.

Оливер Гетфорд

Гном и мышь

Под шляпкой поганки испуганно ползает гном.
Он пойман в дороге холодным дождём.
И принялась мышь здесь страшно и громко стенать.
«Сосед у меня», – решил я его разыграть.

Чихаю для страха соседушки-мыши.
Не знает малютка, куда ей деваться.
А дождь тарахтит над нашею крышей,
А дождь и не думает здесь прекращаться.

Лишь девочка хитро нам улыбнулась,
Что поганку сорвав, унесла ее вместе с собой,
Под крышу дома, в который вернулась.
Очнувшись от грёз, потерял я покой.

«Неужели все сон?», – вскрикнул я на всю чашу, –
Неужели и зонт мой ненастоящий?

Номинация 5

«Перевод прозы, рассказа Татьяны Шабаетой "Любознательный сугроб"»

Татьяна Шабаета

Любознательный сугроб

Было это в снежную и ветреную зиму. На опушке большого тёмного леса снегу намело – видимо невидимо, вся земля покрылась, белым-бело кругом.

«Скучно, – думал маленький сугроб, пытаясь оглядеться по сторонам. – До чего же скучно. Посмотришь налево – бело, направо – бело. За спиной лес, как забор тёмный. Впереди... впереди ветра круговерть, хлопья снежные летят и летят весь день, и поговорить не с кем».

- Как это, не с кем? – обиделся ветер. Он так давно сроднился с метелью да бураном, что привык читать снежные мысли. – Поговори со мной, раз уж так неймётся. Посчитай, сколько в тебе снежинок, после мне расскажешь.

Это была самая хитрая ветрова игра: он подбивал сугробы считать снежинки, а сам наносил новых и новых. Поэтому ветер всегда побеждал, а сугробы даже не могли понять, в чём тут загвоздка: такие они были мягкие и бесхитростные. Но наш маленький сугроб оказался не из простых.

- Нетушки, ветер. Сам считай, сколько в тебе снежинок. Ты давеча так закружил голову моей соседке, что она с расстройства рассыпалась. Ты мне лучше вот что скажи. Ты, всё-таки, свет видишь, в дальних краях бываешь. Скажи: что там, впереди, за этим большим полем?

Ветру, хотя был он, в сущности, обычным и даже не очень сильным полевым вьюговеем, нравилось разговаривать, а особенно поучать свысока. С маленьким сугробом, который смотрел с земли, как гном из-под большой шапки, это было несложно.

- За полем? – переспросил он и для порядка поносился над головой сугроба. – Там живут люди.

- Люди? – переспросил маленький сугроб. – Это какие такие люди?

- Обыкновенные. Смешные очень. Щекотки боятся, – хихикнул ветер. – Сунешь палец им под одежду – сразу вздрагивают да вскрикивают. Правда и кутаются всё плотнее. Навертят на себя, понимаешь, сорок одежек, только и остаётся, что за нос их хватать.

- Люди, – задумчиво повторил маленький сугроб. – Знаешь, ветер, а я ведь хочу на них посмотреть. Перенеси меня, пожалуйста, через поле. Если, конечно, у тебя силы хватит.

Ветру, вспомнившему, как смешно ёжятся и стучат зубами люди, уже самому захотелось их навестить, и он готов был, взметнув хвост снежной пыли, умчаться от сугроба через поле. Но последние слова задели его самолюбие.

- Это у кого тут силы не хватит? – прищурился он на маленький сугроб. – У меня силы на десять таких, как ты, хватит. Вот посмотришь. Поташу тебя сейчас – обрастёшь снегом как миленький. Подбирай ноги!

И ветер схватил сугроб под мышки и понёс его через поле, купая в снежной пыли. Он нёс его бережно, кое-где обходя кусты, выставившие свои цепкие ветки, ныряя в овражки и снова выныривая навстречу новым волнам снегопада. Доставив значительно подросший сугроб на городскую окраину, ветер поставил его у первого же подъезда и унёсся вперёд по проспекту, крича: «Посиди тут, пока не надоест!»

Сугроб осторожно вытянул голову из плеч и огляделся по сторонам. Здесь было так же пасмурно и тихо, но, по сравнению с полем, почти безветренно. И совсем не было сугробов. Земля была гладкая, голая и неправильная, как будто срезали ножом сливки с торта. Сугроб, правда, никогда не видел тортов со сливками, но то, что что-то здесь не так, – он чувствовал.

- Ух ты, какой сугробище, – сказал тоненький голос рядом с ним, и, скосив глаза, сугроб увидел двух совершенно одинаковых маленьких девочек. Они стояли перед ним, раскрыв рот от удивления. – Никогда такой не видела. Знаешь, Анечка, это, наверное, главный сугроб нашего города.

Анечка не ответила, она таращила на сугроб широко раскрытые глазки и о чём-то усиленно думала.

- Давай играть, будто это снежный дворец. Дедморозов дворец, понимаешь? – девочка радостно засмеялась. – Представляешь, Анечка, Дедмороз дворец у нас во дворе. И мы его там подождём.

Она схватила сестру за руку и, оступаясь и проваливаясь, потащила на сугроб. Там девочки раскопали пещерку, легли в снежное углубление и стали смотреть в небо, с которого медленно-медленно опускались крупные пушистые хлопья.

- Смотри, Анечка, – прошептала неугомонная девочка. – Небо как колодец, и вода в нём серая. А когда выливается, замерзает, то становится белая. И льётся на нас, и льётся, и скоро совсем зальётся...

Она шептала что-то ещё, и снегопад становился всё гуще, а голосок звучал сонно и бессвязно, и сугроб слушал его с удивлением, не понимая, в сущности, ни слова, но отчего-то всё больше привыкая к живому тёплу в своём сердце. И когда перестал идти снег, и спустились ранние сумерки, и когда совсем умчался в поле забывший про него ветер, сугроб

всё ещё прислушивался к тёплому дыханию внутри себя, которое казалось ему таким же значимым, как слова, и не знал, и не понимал, что девочки заснули.

- Маша! Аня! – раздался во дворе крик. – Вы где, девочки?

Женщина с непокрытой головой стояла посреди двора и оглядывалась по сторонам. Она прошла в одну сторону, потом в другую, обошла вокруг дома, вернулась и снова закричала, тревожно и настойчиво:

- Маша! Аня!

- Что такое, что случилось? – обратился к ней пожилой человек, вышедший во двор. – Что вы так кричите, аж сердце разрывается? Ну, ушли куда-нибудь ваши девочки к подружке.

- Да не могли они уйти, – отвечала женщина. – Они обещали. Маша обещала никуда от двора не отходить, она никогда не обманывает. А Анечка и сама бы не пошла, такая тихоня.

- Да, незадача, – грустил человек. И в погоду такую, что и следов не найдёшь, и людей никого нет. Но вы не волнуйтесь. Подождите ещё немного, походите вокруг, пока ещё не совсем темно. А я здесь постою, подожду.

- Самое главное, – тихо и грустно сказала женщина, – что ведь замёрзнуть могут. Снегу-то сколько напало. Вон, сугробище какой вырос, – она с неудовольствием и обидой взглянула на сугроб. – Маленьким много ли надо, чтобы замёрзнуть?

И она медленно пошла вдоль дома, зовя девочек.

Сугроб не знал, что значит «замёрзнуть», но он понял, что происходит что-то неладное, и эта женщина за что-то сердится на него. Почти совсем занесённые снегом, в нём спали две маленькие девочки, и это было ему очень приятно, но отчего-то нехорошо.

«Ветер, – позвал он мысленно, на языке бурана и вьюги, которые были родственниками им обоим. – Ветер, что значит «замёрзнуть»?

Ветер появился вокруг незаметно и весело, всегда готовый поддразнить и нашкодить.

- Замёрзнуть – это когда совсем не остаётся тепла, – охотно пояснил он. – Ну, как например, у тех малявок, которые в тебе спрятались.

- Им это неприятно? – продолжал спрашивать сугроб. – А отчего они тогда не вылезают? Ведь их звали.

- Они спят, – авторитетно заявил ветер. – Люди когда спят, то ничего не слышат. Иногда даже меня не слышат, хоть я на что уж стараюсь.

Сугроб представил, как уходит тепло из его груди, и ему почему-то впервые в жизни стало холодно.

- Ну что, нести тебя домой? – спросил неугомонный ветер. – Давай на раз, два, три – помчались!!!

- Нет, погоди, – остановил его сугроб. – Ты их уронишь. Они испугаются. Давай, ты меня рассыплешь, развеешь потихоньку, плавно.

- Ты что? – удивился ветер. – А как же ты домой пойдёшь?

- Я не пойду домой. Тут останусь.

- Ну ты даёшь! А как же завтра дворники? Ты ведь не знаешь, кто такие дворники, они тебя так разметут, что не соберёшь уже никогда.

- Не знаю, – твёрдо сказал сугроб. – Не тяни, пожалуйста, время. Тепло уходит.

Ветер пожал крутыми плечами и заколдовал над сугробом, сдувая с него белую искристую пену. Сугроб рассыпался и расплзлся, и из него показались, как родились, головы и плечи.

- Маша! Аня! – раздался крик. – Что же вы наделали, девочки?

Женщина бежала к сугробу со всех ног, она голыми руками разбросала рыхлый снег, подхватила обеих сонно шевелившихся девочек на руки и понесла их в дом.

Воздух почернел и отяжелел, в нём утонули двор, дом и развороченный сугроб у дверей подъезда. Ветра не было.

Наутро пришли дворники и, сердясь, раскидали снег лопатами, разгребли его в разные стороны и разбросали далеко от двора.

А весной по улице зажурчали ручьи и потекли в поле.

І место в Номинации 5

«Перевод прозы, рассказа Татьяны Шабоевой "Любознательный сугроб"»

Гнибеда Татьяна,

«Перевод (украинский, русский, польский)», 3 курс

Тетяна Шабоева

Допитливий замет

Було це сніжної та вітряної зими. На узліссі великого темного лісу снігу намело – видимо-невидимо, вся земля вкрилася, біло-біло навкруги.

«Нудно, – думав маленький замет, намагаючись озирнутися по сторонах. – До чого ж нудно. Глянеш ліворуч – біло, праворуч – біло. За спиною ліс, як паркан темний. Попереду... попереду круговерть вітру, лапятий сніг летить і летить цілісінький день, навіть поговорити немає з ким».

– Як це, немає з ким? – образився вітер. Він так давно поріднився з хуртовиною та бураном, що звик читати снігові думки. – Поговори зі мною, якщо так кортить. Порахуй, скільки в тобі сніжинок, а потім розкажеш мені.

Це була найхитріша гра вітру: він підбивав замети рахувати сніжинки, а сам наносив нові й нові. Тому він завжди перемагав, а замети навіть не могли зрозуміти, в чому тут заковика: такі вони були м'які й безхитрісні. Але наш маленький замет виявився не з простих.

– Дзуськи тобі, вітер. Сам рахуй, скільки в тобі сніжинок. Ти нещодавно так закрутив голову моїй сусідці, що вона розсипалася з розладу. Ти мені краще от що скажи. Все ж таки ти бачиш світ, у далеких краях буваєш. Скажи: що там, попереду, за цим великим полем?

Вітру, хоча, по суті, він був звичайним і навіть не дуже сильним польовим бураном, подобалося розмовляти, а особливо зверхньо повчати. З маленьким заметом, який дивився з землі, як гном з-під великої шапки, це було зовсім нескладно.

– За полем? – перепитав він і для порядку поносився над головою у замета. – Там живуть люди.

– Люди? – перепитав маленький замет. – Це які такі люди?

– Звичайнісінькі. Смішні дуже. Бояться лоскоту, – хіхікнув вітер. – Засунеш їм палець під одяг – відразу ж здригаються і скрикують. Та й кутаються все щільніше. Розумієш, понамотують на себе сорок одежинок, тільки й залишається, що за ніс їх хапати.

– Люди, – задумливо повторив маленький замет. – Знаєш, вітер, а я хочу на них подивитися. Перенеси мене, будь ласка, через поле. Якщо ж, звичайно, у тебе вистачить сил.

Вітру, що згадав, як смішно шуляться і стукотять зубами люди, вже й самому захотілося їх провідати, і він готовий був, здійнявши хвіст сніжного пилу, помчати від замету через поле. Але останні слова зачепили його самолюбство.

– Це у кого тут сил не вистачить? – примружився він на маленький замет. – У мене сил на десятьох таких, як ти, вистачить. Ось подивишся. Потягну тебе зараз – обростеш снігом, нікуди від мене не подінешся. Підбирай ноги!

Вітер схопив замет під пахви і поніс його через поле, купаючи в сніговому пилу. Він ніс його дбайливо, подекуди обминаючи кущі, що виставили свої цупкі гілки, пірнаючи у вибалки і знову виринаючи назустріч новим хвилям снігопаду. Доставивши значно підрісший замет на міську околицю, вітер поставив його біля першого ж під'їзду і понісся вперед проспектом. «Посидь тут, поки не набридне!» – кричав він замету.

Замет обережно витягнув голову з плечей і озирнувся по сторонах. Тут було так само похмуро і тихо, але, порівняно з полем, майже безвітряно. І зовсім не було заметів. Земля була гладенькою, голою і неправильною, неначе з торта зрізали ножом вершки. Замет,

правда, ніколи не бачив тортів, з вершками, але те, що тут щось не так, – він відчував.

– Ух ти, нічого собі, яка кучугура, – сказав тоненький голос поруч з ним, і, скосивши очі, замет побачив двох абсолютно однакових маленьких дівчаток. Вони стояли перед ним, відкривши рота від подиву. – Ніколи такого не бачила. Знаєш, Ганнусю, це, напевно, головний замет нашого міста.

– Ганнуся не відповіла, вона витріщила широко розкриті оченята на замет і про щось наполегливо думала.

– Давай будемо грати, ніби-то це сніговий палац. Палац Діда Мороза, розумієш? – дівчинка радісно засміялася. – Уявляєш, Ганнусю, палац Діда Мороза в нас у дворі. І ми його там почекаємо.

Вона схопила сестру за руку і, оступаючись та провалюючись, потягла на замет. Там дівчатка розкопали печерку, лягли в сніжне заглиблення і стали дивитись у небо, з якого повільно-повільно опускався великий і пухнастий, лапятий сніг.

– Дивися, Ганнусю, – прошепотіла невгамовна дівчинка. – Небо неначе колодязь, і вода в ньому сіра. А коли виливається, замерзає, то стає білою. І ллється на нас, і ллється, і скоро зовсім заллється...

Вона шепотіла ще щось. Снігопад ставав все густішим, а голосок звучав сонно та незв'язно. Замет слухав його з подивом, не розуміючи, по суті, ні слова, але чомусь все більше звикаючи до живого тепла у своєму серці. Коли сніг перестав падати, і спустилися ранні сутінки, коли зовсім умчав в поле вітер, забувши про нього, замет все ще прислухався до теплого дихання всередині себе, що здавалося йому таким же значущим, як слова, і не знав, і не розумів, що дівчатка заснули.

– Марійко! Ганнусю! – пролунав у дворі крик. – Де ви, дівчатка?

Жінка з непокритою головою стояла посеред двору і озиралася по боках. Вона пройшла в одну сторону, потім в іншу, обійшла навколо будинку, повернулася і знову закричала, тривожно та наполегливо:

– Марійко! Ганнусю!

– Що таке, що трапилось? – звернулася до неї літня людина, яка вийшла у двір. – Чому ви так кричите, аж серце розривається? Ну, пішли куди-небудь ваші дівчатка до подружки.

– Вони не могли піти, – відповідала жінка. – Вони обіцяли. Марійка обіцяла нікуди від двору не відходити, вона ніколи не обманює. А Ганнуся і сама б не пішла, така тихоня.

– Так, халепа, – засумувала людина. І в таку погоду, що й слідів не знайдеш, та й людей немає нікого. Але ви не хвилюйтеся. Почекайте ще трохи, походите навкруги, поки ще не зовсім темно. А я тут постою, почекаю.

– Найголовніше, – тихо і з сумом сказала жінка, – що вони можуть замерзнути. Скільки

снігу напало. Он, яка кучугура виросла, – вона з незадоволенням і образою глянула на замет. – Чи багато маленьким треба, щоб замерзнути?

Жінка повільно пішла вздовж будинку, окликаючи дівчаток.

Замет не знав, що означає «замерзнути», але він зрозумів, що відбувається щось недобре, і ця жінка через щось сердиться на нього. Майже зовсім занесені снігом, у ньому спали дві маленькі дівчинки, і це було йому дуже приємно, але чомусь недобре.

«Вітер, – покликав він подумки мовою бурана та хуртовини, які були родичами їм обом. – Вітер, що означає «замерзнути»?

Вітер з'явився навколо непомітно і весело, завжди готовий подразнити та нашкодити.

– Замерзнути – це коли зовсім не залишається тепла, – охоче пояснив він. – Ну, як наприклад, у тих малявок, які сховалися в тобі.

– Їм це неприємно? – продовжував запитувати замет. – А чому вони тоді не вилазять? Адже їх кликали.

– Вони сплять, – авторитетно заявив вітер. – Коли люди сплять, то нічого не чують. Іноді навіть і мене не чують, хоч я вже як стараюся.

Замет уявив, як тепло йде з його грудей, і чомусь йому вперше в житті стало холодно.

– Ну що, нести тебе додому? – запитав невгамовний вітер. – Давай на раз, два, три – помчали!!!

– Ні, стривай, – зупинив його замет. – Ти упустиш їх. Вони злякаються. Давай, ти мене розсиплеш, розвієш потихеньку, плавно.

– Ти що? – здивувався вітер. – А як же ти додому підеш?

– Я не піду додому. Залишуся тут.

– Ну ти даєш! А як же двірники завтра? Адже ти не знаєш, хто такі двірники, вони тебе так розметуть, що вже ніколи не збереш.

– Не знаю, – твердо сказав замет. – Не тягни, будь ласка, час. Тепло йде.

Вітер знизав крутими плечима і почав чаклувати над заметом, здуваючи з нього білу іскристу піну. Замет розсипався і розповзся, а з нього показалися, ніби народилися, голови та плечі.

– Марійко! Ганнусю! – пролунав крик. – Що ж ви нарobili, дівчатка?

Жінка бігла до замету з усіх ніг, вона голими руками розкидала пухкий сніг, підхопила обох дівчаток, що сонно ворушилися, на руки і понесла їх до будинку.

Повітря почорніло і обважніло, в ньому потонули двір, будинок і розкиданий замет біля дверей під'їзду. Вітру не було.

Зранку прийшли двірники і, сердячись, розгребли сніг лопатами в різні боки та розкидали його далеко від двору. А навесні по вулиці задзюрчали струмки і потекли в поле.

Тетяна Шабатова

Допитливий замет

Було це в сніжну і вітряну зиму. На узліссі великого темного лісу снігу намело – бачено- не бачено, вся земля вкрилася, біло-білісенько навкруги.

«Нудно, – думав маленький замет, намагаючись озирнутися на всі боки. – До чого ж нудно. Подивився наліво – біло, направо – біло. За спиною ліс, наче паркан темний. Попереду... попереду вітру круговерть, пластівці снігові летять і летять весь день, і поговорити ні з ким».

– Як це, ні з ким? – образився вітер. Він так давно зріднився з хуртовиною та бураном, що звик читати снігові думки. – Поговори зі мною, раз вже так кортить. Порахуй, скільки в тобі сніжинок, потім мені розкажеш.

Це була найхитріша гра вітру: він підбивав замети рахувати сніжинки, а сам наносив нові і нові. Тому вітер завжди перемагав, а замети навіть не могли зрозуміти, в чому тут заковика: такі вони були м'які і нехитрі. Але наш маленький замет виявився не з простих.

– Ні-ні-ні, вітере. Сам рахуй, скільки в тобі сніжинок. Ти нещодавно так закрутив голову моїй сусідці, що вона з розпачу розсипалася. Ти мені краще от що скажи. Ти, все-таки, світ бачиш, в далеких краях буваєш. Скажи: що там, попереду, за цим великим полем?

Вітер, хоча був він, по суті, звичайним і навіть не дуже сильним польовим завірюховієм, подобалося розмовляти, а особливо зверхньо повчати. З маленьким заметом, який дивився з землі, як гном з-під великої шапки, це було нескладно.

– За полем? – перепитав він і за для годиться поносився над головою замету. – Там живуть люди.

– Люди? – перепитав маленький замет. – Це які такі люди?

– Звичайні. Смішні дуже. Лоскоту бояться, – прохіхікав вітер. – Сунеш палець їм під одяг – відразу здригаються та вскрикують. Правда і кутаються все щільніше. Розумієш, зодягнуть на себе сорок одежинок, тільки й залишається, що за ніс їх щипати.

– Люди, – задумливо повторив маленький замет. – Знаєш, вітер, а я ж хочу на них подивитися. Перенеси мене, будь ласка, через поле. Якщо, звичайно, у тебе сили вистачить.

Вітрові, який згадав, як смішно зіщулюються і стукають зубами люди, вже самому

захотілося їх відвідати, і він готовий був, здійнявши хвіст снігової куряви, помчатися від замету через поле. Але останні слова зачепили його самолюбство.

– Це у кого тут сили не вистачить? – примружився він на маленький замет. – У мене сили на десять таких, як ти, вистачить. Ось подивишся. Потягну тебе зараз – обростеш снігом як миленький. Підбирай ноги!

І вітер схопив замет під пахву і поніс його через поле, купаючи в сніговій куряві. Він ніс його дбайливо, подекуди обходячи кущі, що виставили свої чіпкі гілки, пірнаючи в ярки і знову виринаючи назустріч новим хвилям снігопаду. Доставивши значно підрісший замет на міську околицю, вітер поставив його у першого ж під'їзда і понісся вперед по проспекту, прокличавши: «Посидь тут, поки не набридне!»

Замет обережно витягнув голову з плечей і озирнувся по сторонам. Тут було так само похмуро і тихо, але, в порівнянні з полем, майже безвітряно. І зовсім не було заметів. Земля була гладка, гола і неправильна, як ніби зрізали ножом вершки з торта. Замет, щоправда, ніколи не бачив тортів з вершками, але те, що щось тут не так, – він відчував.

– Ба, який сугробище, – сказав тоненький голос поруч з ним, і, скосивши очі, замет побачив двох абсолютно однакових маленьких дівчаток. Вони стояли перед ним, порозкривавши роти від подиву. – Ніколи такого не бачила. Знаєш, Ганночко, це, напевно, головний замет нашого міста.

Ганночка не відповіла, вона витріщчила на замет широко розкриті оченята і про щось посилено думала.

– Давай грати, ніби це сніжний палац. Дідморозів палац, розумієш? – Дівчинка радісно засміялася. – Уявляєш, Ганночко, Дідморозів палац у нас у дворі. І ми на нього там зачекаємо.

Вона схопила сестру за руку і, спотикаючись і провалюючись, потягла на замет. Там дівчинки розкопали печерку, лягли в сніжне поглиблення і стали дивитися на небо, з якого повільно-повільно опускалися великі пухнасті пластівці.

– Дивись, Ганночко, – прошепотіла невгамовна дівчинка. – Небо наче колодязь, і вода в ньому сіра. А коли виливається, замерзає, то стає біла. І ллється на нас, і ллється, і скоро зовсім залле ...

Вона шепотіла щось ще, і снігопад ставав все густішим, а голосочок звучав сонно і незв'язно, і замет слухав його з подивом, не розуміючи, в цілому, ні слова, але чомусь все більше звикаючи до живого тепла в своєму серці. І коли перестав йти сніг, і спустилися ранні сутінки, і коли геть помчав у поле вітер, який забув про нього, замет все ще прислухався до теплого дихання всередині себе, котре здавалося йому таким же значущим, як слова, і не знав, і не розумів, що дівчатка заснули.

– Машо! Ганно! – пролунав у дворі крик. – Ви де, дівчатка?

Жінка з непокритою головою стояла посеред двору й оглядалася по сторонах. Вона пройшла в один бік, потім в інший, обійшла навколо будинку, повернулася і знову закричала, тривожно і наполегливо:

– Машо! Ганно!

– Що таке, що трапилось? – звернувся до неї літній чоловік, що вийшов у двір. – Що ви так кричите, аж серце розривається? Ну, пішли кудись ваші дівчатка до подружки.

– Та не могли вони піти, – відповідала жінка. – Вони обіцяли. Маша обіцяла нікуди з двору не виходити, вона ніколи не обманює. А Ганнуса і сама б не пішла, така тихоня.

– Так, невдача, – засумував чоловік. І в негоду таку, що й сліду не знайдеш, і людей нікого немає. Але ви не хвилюйтеся. Зачекайте ще трохи, походите навколо, поки ще не зовсім темно. А я тут постою, почекаю.

– Найголовніше, – тихо і сумно сказала жінка, – що замерзнути можуть. Снігу ось скільки напало. Ось, сугробище який виріс, – вона з незадоволенням і образою глянула на замет. – Маленьким чи багато треба, щоб замерзнути?

І вона повільно пішла вздовж будинку, кличучи дівчаток.

Замет не знав, що значить «замерзнути», але він зрозумів, що відбувається щось недобре, і ця жінка чомусь сердиться на нього. Майже зовсім занесені снігом, в ньому спали дві маленькі дівчинки, і це було йому дуже приємно, але чомусь недобре.

«Вітере, – покликав він подумки, мовою бурани і завірюхи, які були родичами їм обом. – Вітере, що означає «замерзнути»?

Вітер з'явився навколо непомітно й весело, завжди готовий подразнити і накапостити.

– Замерзнути – це коли зовсім не залишається тепла, – охоче пояснив він. – Ну, як наприклад, у тих крихіток, які в тебе сховалися.

– Їм це неприємно? – продовжував запитувати замет. – А чому вони тоді не вилазять? Адже їх кликали.

– Вони сплять, – авторитетно заявив вітер. – Люди коли сплять, то нічого не чують. Іноді навіть мене не чують, хоч намагаюся щосили.

Замет уявив, як йде тепло з його грудей, і йому чомусь вперше в житті стало холодно.

– Ну що, нести тебе додому? – запитав невгамовний вітер. – Давай на раз, два, три – помчали !!!

– Ні, постривай, – зупинив його замет. – Ти їх впустиш. Вони злякаються. Давай, ти мене розсиплюш, розвієш потихеньку, плавно.

– Ти що? – здивувався вітер. – А як же ти додому підеш?

– Я не піду додому. Тут залишуся.

– Та що ти коїш! А що ж завтра двірники? Ти ж не знаєш, хто такі двірники, вони тебе так разметут, що не збереш вже ніколи.

– Не знаю, – твердо сказав замет. – Не зволікай будь ласка. Тепло йде.

Вітер знизав крутими плечима і зачарував над заметом, здував з нього білу іскристу піну. Замет розсипався і розповзався, а з нього здавалось, як народилися, голови та плечі.

– Машо! Ганно! – пролунав крик. – Що ж ви нарobili, дівчатка?

Жінка бігла до замету з усіх ніг, вона голими руками розкидала пухкий сніг, підхопила обох дівчаток, які сонно ворушилися, на руки і понесла їх до хати.

Повітря почорніло і поважчало, в ньому потонули двір, будинок і розкиданий замет біля дверей під'їзду. Вітру не було.

На ранок прийшли двірники і, гніваючись, розкидали сніг лопатами, розгребли його в різні боки і розкидали далеко від двору.

А навесні по вулиці задзюрчали струмки і потекли в поле.

III місце в Номинации 5

«Перевод прозы, рассказа Татьяны Шабаетовой "Любознательный сугроб"»

Чумаченко Екатерина,

«Перевод (украинский, русский, польский)», 4 курс

Тетяна Шабаетова

Допитливий замет

Було це в сніжну і вітряну зиму. На узліссі великого темного лісу снігу намело – видимо-невидимо вся земля покрилася, білим-біло всюди.

«Нудно, – думав маленький замет, намагаючись озирнутися на всі боки. – До чого ж нудно. Поглянеш наліво – біло, направо – біло. За спиною ліс, як паркан темний. Попереду...попереду вітру круговерть, пластівці снігу летять і летять весь день, і поговорити ні з ким».

- Як це, ні з ким? – Образився вітер. Він так давно зріднився з хуртовиною та бураном, що звик читати снігові думки. – Поговори зі мною, раз вже так кортить. Порахуй, скільки в тобі сніжинок, потіммені розкажеш.

Це була найхитріша гра вітру: він підбивав замети рахувати сніжинки, а сам наносив нових і нових. Тому вітер завжди перемагав, а замети навіть не могли зрозуміти, в чому тут заковика: такі вони були м'які і нехитрі. Але наш маленький замет виявився не з простих.

- Ні, вітер. Сам рахуй, скільки в тобі сніжинок. Ти нещодавно так закрутив голову

моїй сусідці, що вона з розладу розсипалася. Ти мені краще ось що скажи. Ти, все-таки, світ бачиш, в далеких краях буваєш. Скажи: що там, попереду, за цим великим полем?

Вітру, хоча був він, по суті, звичайним і навіть не дуже сильним польовим завірюховієм, подобалося розмовляти, а особливо повчати зверхньо. З маленьким заметом, який дивився з землі, як гном з-під великої шапки, це було нескладно.

- За полем ? – Перепитав він і для порядку проносивсь над головою замету. – Там живуть люди.

- Люди ? – Перепитав маленький замет. – Це які такі люди ?

- Звичайні . Смішні дуже. Лоскоту бояться, – засміявся вітер. – Сунеш палець їм під одяг – відразу здригаються та скрикують. Правда і кутаються все щільніше. Навертять на себе, розумієш, сорок одежинок, тільки й залишається, що за ніс їх хапати.

- Люди, – задумливо повторив маленький замет. – Знаєш, вітер, а я ж хочу на них подивитися. Перенеси мене, будь ласка, через поле. Якщо, звичайно, у тебе сили вистачить.

Вітру, який згадав як смішно щуляться і стукають зубами люди, вже самому захотілося їх відвідати, і він готовий був, здійснити хвіст снігового пилу і помчати від замету через поле. Але останні слова зачепили його самолюбство.

- Це у кого тут сили не вистачить? – примружився він на маленький замет. – У мене сили на десять таких як ти, вистачить. Ось подивишся Потягну тебе зараз – обростеш снігом як миленький. Підбирай ноги!

І вітер схопив замет під пахви і поніс його через поле, купаючи у сніговій пилуці. Він ніс його дбайливо, подекуди обходячи кущі , які виставили свої чіпкі гілки, пірнаючи в ярки і знову виринаючи назустріч новим хвилям снігопаду. Доставивши значно підрісший замет на міську околицю, вітер поставив його біля першого ж під'їзду і понісся вперед по проспекту, викрикуючи: «Посидь тут, поки не набридне!»

Замет обережно витягнув голову з плечей і озирнувся на всі боки. Тут було так само похмуро і тихо, але, в порівнянні з полем, майже безвітряно. І зовсім не було заметів. Земля була гладка, гола і неправильна , немов зрізали ножом вершки з торта. Замет, правда , ніколи не бачив тортів з вершками, але те, що щось тут не так, – він відчував.

-Нічого собі, який величезний замет, – сказав тоненький голос поруч з ним, і, скосивши очі, замет побачив двох абсолютно однакових маленьких дівчаток. Вони стояли перед ним, розкривши рота від подиву. – Ніколи такого не бачила. Знаєш, Аня, це, напевно, головний замет нашого міста.

Аня не відповіла, вона витріщала на замет широко розкриті очі і про щось посилено думала.

- Давай грати, ніби це сніжний палац. Дід Морозов палац, розумієш? – дівчинка

радісно засміялася. – Уявляєш, Аня, палац Діда Мороза в нашому дворі. І ми його там почекаємо.

Вона схопила сестру за руку і, оступаючись і провалюючись, потягла на замет. Там дівчинки розкопали печерку, лягли в сніжне поглиблення і стали дивитися в небо, з якого повільно-повільно опускалися великі пухнасті хлоп'я.

Дивись, Аня, – прошепотіла невгамовна дівчинка. – Небо як колодязь, і вода в ньому сіра. А коли виливається, замерзає, то стає біла. І ллється на нас, і ллється, і скоро зовсім заллється ...

Вона шепотіла щось ще, і снігопад ставав все густішим, а голосочок бринів сонно і незв'язно, і замет слухав його з подивом, не розуміючи, в сутності, ні слова, але чомусь все більше звикаючи до живого тепла у своєму серці. І коли перестав йти сніг, і спустилися ранні сутінки, і коли зовсім помчав у поле забувши про нього вітер, замет все ще прислухався до теплого дихання всередині себе, яке здавалося йому таким же значущим, як слова, і не знав, і не розумів, що дівчатка заснули .

- Маша! Аня! – Пролунав у дворі крик. – Ви де, дівчатка?

Жінка з непокритою головою стояла посеред двору й оглядалася на всі боки. Вона пройшла в один бік, потім в інший, обійшла навколо будинку, повернулася і знову закричала, тривожно й наполегливо:

- Маша! Аня!

- Що таке, що сталося? – Звернулася до неї літня людина, що вийшла у двір. – Що ви так кричите, аж серце розривається? Ну, пішли кудись ваші дівчата до подружки.

- Та не могли вони піти, – відповідала жінка. – Вони обіцяли. Маша обіцяла нікуди від двору не відходити, вона ніколи не обманує. А Аня і сама б не пішла, така тихоня.

- Так, незадача, – засумувала людина. І в погоду таку, що й сліду не знайдеш, і людей нікого немає. Але ви не хвилюйтеся. Почекайте ще трохи, походите навколо, поки ще не зовсім темно. А я тут постою, почекаю.

- Найголовніше, – тихо й сумно сказала жінка, – що адже ж змерзнути можуть. Снігу-то скільки напало. Он, замет який виріс, – вона незадоволено й образливо глянула на замет. – Чи багато треба маленьким, щоб замерзнути ?

І вона повільно пішла вздовж будинку, кличучи дівчаток.

Замет не знав, що означає «замерзнути», але він зрозумів, що відбувається щось недобре, і ця жінка за щось сердиться на нього. Майже зовсім занесені снігом, у ньому спали дві маленькі дівчинки, і це було йому дуже приємно, але чомусь недобре.

«Вітер, – покликав він подумки, мовою бурану і хуртовини, які були родичами їм обом. – Вітер, що означає «замерзнути» ?

Вітер з'явився навколо непомітно й весело, завжди готовий піддразнити і нашкодити.

- Змерзнути – це коли зовсім не залишається тепла, – охоче пояснив він. – Ну, як наприклад, у тих малявок, які в тобі сховалися.

- Їм це неприємно? – продовжував питати замет. – А чому вони тоді не вилазять? Адже їх звали.

- Вони сплять, – авторитетно заявив вітер. – Люди коли сплять, то нічого не чують. Іноді навіть мене не чують, хоч я на що вже стараюся.

Замет уявив, як йде тепло з його грудей, і йому чомусь вперше в житті стало холодно.

- Ну що, нести тебе додому? – запитав невгамовний вітер. – Давай на раз, два, три – помчали!

- Ні, постривай, – зупинив його замет. – Ти їх впустиш. Вони злякаються. Давай, ти мене розсиплюш, розвієш потихеньку, плавно.

- Ти що? – здивувався вітер. – А як же ти додому підеш?

- Я не піду додому. Тут залишуся.

- Ну ти даєш! А як же завтра двірники? Ти ж не знаєш, хто такі двірники, вони тебе так розметуть, що не збереш вже ніколи.

- Не знаю, – твердо промовив замет. – Не тягни, будь ласка, час. Тепло йде.

Вітер потиснув крутими плечима і зачарував над заметом, здуваючи з нього білу іскристу піну. Замет розсипався і розповзався, і з ньогопоказилася, як народилися, голови та плечі.

- Маша! Аня! – пролунав крик. – Що ж ви нарobili, дівчатка?

Жінка швидко бігла до замету з усіх ніг, вона голими руками розкидала пухкий сніг, підхопила обох дівчаток на руки, які сонно ворушилися, і понесла їх в будинок.

Повітря почорніло і обважніло, в ньому потонули двір, будинок і розкиданий замет біля дверей під'їзду. Вітру не було.

Вранці прийшли сердиті двірники, розкидали сніг лопатами, розгребли його в різні боки і розкинули далеко від подвір'я.

А навесні по вулиці задзюрчали струмки і потекли в поле.

Номинация 6

«Перевод прозы "Vier Männerundein Pokerspiel" von B. Brecht»

«Vier Männer und ein Pokerspiel» B. Brecht

Jetzt war die Sache sofort nicht mehr langweilig. Johnny gewann nämlich immer. Was Johnny nicht konnte, war Pokerspielen, was Johnny aber konnte, war: beim Pokerspiel gewinnen.

Wenn Johnny bluffte, war es so lächerlich zu bluffen, dass kein Pokerspieler der Welt sich getraut hätte, mitzugehen. Und wenn ein Mann, der Johnny kannte, hinter ihm einen Bluff¹ vermutet hätte, dann legte Johnny nichtsahnend einen flush auf den Tisch.

Johnny selber spielte noch nach zwei Stunden völlig leidenschaftslos. Die beiden andren waren aber warm geworden. Als der vierte Mann nach den zwei Stunden aus der Küche zurückkehrte, wo er beim Kartoffelschälen zugesehen hatte, gewährte er, dass die Blechmarken eben wieder verteilt wurden und jetzt einen Dollar darstellten. Diese kleine Erhöhung war die einzige Möglichkeit für Johnnys Partner, wieder zu einem Teil ihres Geldes zu kommen. Es war ganz einfach so: Sie mussten aus ihm das Geld scheffelweise wieder herausholen, das er ihnen centweise abgewonnen hatte. Auch Familienväter hätten in diesem Fall nicht vorsichtiger spielen können. Aber wer scheffelte, war Johnny.

Sie spielten zunächst sechs Stunden. Während dieser ganzen sechs Stunden hätten sie noch in jedem Moment aus dem Spiel herausgehen können, ohne mehr als den Ertrag ihres Havannasieges bei Johnny gelassen zu haben. Nach diesen sechs Stunden Kummer und Anstrengung konnten sie es nicht mehr.

Es war Zeit zum Abendessen. Sie erledigten das Essen in aller Kürze. Statt der Gabeln fühlten sie streets zwischen den Fingern. Sie aßen Steaks und dachten an royal flushs. Der vierte Mann aß bei weitem langsamer. Er sagte, er habe wirklich Lust, sich an der Sache zu beteiligen, jetzt sei wenigstens etwas Schwung in die öde Plätscherei gekommen

I место в Номинации 6

«Перевод прозы " Vier Männerundein Pokerspiel " von B. Brecht»

Лях Влада,

«Язык и литература (немецкий)», ОКУ «Специалист»

«Покерный квартет» Бертольда Брехта

Вечер переставал быть томным. Но, несмотря на то, что из Джонни картежник был так

себе, он всегда как-то умудрялся выигрывать. Даже самый маститый игрок, зная, что Джонни умеет так искусно блефовать, ни за что бы ни сел с ним за один стол. А если кто-то и пытался раскусить его блеф, то Джонни тут же, с невозмутимым лицом, выкладывал на стол свой флеш.

Спустя два часа Джонни уже терял былой азарт. Но не тут-то было! Другие двое только разогревались. Когда четвертый игрок вернулся из кухни, где он всё это время возился с картошкой, он увидел, что ставка уже составляла целый доллар. Это была уникальная возможность вернуть свои деньги. Схема была проста: за один раз отыграть все, что Джонни выигрывал по одному центу. В этом случае папаши должны были быть особенно осторожными. Однако, единственным счастливым, кому действительно удавалось сорвать порядочный куш, был, конечно же, Джонни.

Они впервые играли шесть часов подряд, несмотря на то, что каждый из них мог выйти из игры в любой момент. Но, тем не менее, продолжая играть, они только увеличивали доходы Джонни. Спустя эти утомительные 6 часов, стало понятно, что тягаться с ним соперникам больше не по карману.

Настало время ужина. Четверка решила перекусить. Даже вилки им не понадобились: они прекрасно справлялись и руками. Поедая стейки, они думали вовсе не о еде: головы их были забиты карточными мастями и всевозможными покерными комбинациями, будь-то флеш-рояль или стрит. Четвертый ел медленнее всех и все время что-то обдумывал. А после сообщил, что тоже хотел бы вложиться в это дело.

II место в Номинации 6

«Перевод прозы " Vier Männerundein Pokerspiel " von B. Brecht»

Иващенко Ирина,

«Язык и литература (немецкий)», 3 курс

«Четверо мужчин и игра в покер» Бертольда Брехта

Между тем игра перестала быть скучной. Джони, как обычно, выигрывал. По сути, он не умел играть в покер, однако с легкостью мог сорвать куш.

Когда Джо блефовал, это было настолько ловко, что ни один игрок в мире не осмелился бы пойти на это. И когда мужчина, знающий Джони, мог бы заподозрить блеф, без тени сомнений он выкидывал флеш.

Даже спустя два часа Джони оставался абсолютно хладнокровным, притом, что

другие игроки постепенно начинали нервничать. Когда четвертый мужчина возвратился из кухни, где на протяжении двух часов наблюдал, как чистят картофель, он предложил сделать ставки стоимостью в один доллар. Это невысокое повышение было единственной возможностью для партнеров Джонни отыграть хоть часть своих деньжат. План был прост: они должны были вытаскивать из него все, что он у них выиграл, цент за центом. В таком случае, даже профи не унюхал бы подвох. Но кто тут действительно тащил деньжата из чужого кармана, так это Джон.

Они играли уже долгих шесть часов. И окунувшись в игру с головой, не смели выйти, ибо позволили бы Джонни заполучить больше, чем тот выиграл в Гаванне. И вот, на исходе столь долгой и напряженной игры, они больше не могли продолжать.

Пришло время ужинать. Они довольно быстро покончили с едой. И держа в руках вилки, они видели пред собой собранный стрит. Они жадно глотали стейки, думая о флеш-рояле. Но в это же время, четвертый, казалось, думал о чем-то, и ел намного медленнее других, вдруг неожиданно сказал: «А почему бы и мне не принять участие?» И, вместе с тем, дело оживилось.

III место в Номинации 6

«Перевод прозы " Vier Männerundein Pokerspiel " von B. Brecht»

Яшкова Марина,

«Язык и литература (немецкий)», 3 курс

«Четверо мужчин и игра в покер» Бертольд Брехт

И игра сразу перестала быть скучной. Джонни практически всегда выигрывал. Чего Джонни не умел, так это играть в покер, но что у Джонни действительно получалось – выигрывать в покер.

Если Джонни блефовал, ему приходилось бы блефовать настолько умело, что ни один игрок в покер в мире не решился бы сесть с ним за один стол. А если кто-либо, знающий Джонни, заподозрил бы его в блефе, тогда Джонни, ни о чём не догадываясь, выложил бы флэш на игральный стол.

Сам Джонни, даже после двух часов покера, играл абсолютно бесстрастно. Но оба других вошли в азарт. Когда четвёртый мужчина вернулся после двух часов, проведенных в кухне за наблюдением чистки картофеля, он предложил распределить фишки на всех, стоимостью уже в один доллар. Это незначительное повышение ставки было единственной возможностью для оппонентов Джонни возвратить хотя бы часть своих денег. Схема была

проста: они должны были скопом вытащить у него все те деньги, которые он выиграл у них по центу. Даже опытные игроки не могли бы, в этом случае, играть осторожнее. Но кто действительно сгребал деньги, так это был Джонни.

Сначала они играли шесть часов. В течение всех этих шести часов, они в любой момент могли бы выйти из игры, не оставив Джонни более суммы выручки от их гаванской победы. После этих шести часов огорчений и усилий, они были не в состоянии сделать это.

Подошло время ужина. Они справились с едой в считанные секунды. В своих руках, вместо вилок, они чувствовали стрит. Они ели стейки и думали о роял-флеш. Гораздо медленнее ел четвёртый. Он сказал, что теперь у него есть действительно желание принять участие в игре, так как сейчас, по крайней мере, она несколько оживилась.

ДЛЯ ЗАМЕТОК

ДЛЯ ЗАМЕТОК

